

Grundtvig: Ja, da den høitærede Formand til min Forbauseelse har erklæret, at mit Forslag til et betinget „Ja“ ogsaa skulde anses som et „Nei“, og at altsaa Sagen, dersom det gik igennem, dermed agtes afgjort paa en saadan Maade, som en Benægtelse, og ikke sendes tilbage til Landstthinget, saa giver denne Erklæring jo mig og mit Vædringsforslag en ganske væsentlig forandret Stilling, da jeg formoder, at dog hverken Ministeriet eller Thinget et Dieblik kan tvivle om, at det var mit ramme Alvor dermed at give og tilhyde et Ja, som jeg efter min modneste Overbeviisning fandt, at Regjeringen kunde og burde være nøiet med. Jeg har jo ikke Nei til at spørge, hvad der har bevæget den høitærede Formand til forud at beslutte om Vædringsforslaget, at det, skjøndt det fører et Ja i sig og visfellig et alvorligt Ja, dog skal agtes for et Nei; men jeg formoder, at Ministeriet ogsaa dertil udtryffeligg har udstrakt sin Erklæring, at ogsaa et saadant betinget Ja skulde for det være et Nei. Jeg veed ikke, om jeg tør spørge den høitærede Formand, om det har været Tilfældet.

Formanden: Jeg skal med Fornøielse bevare den ærede Rigsdagsmands Spørgsmaal. Jeg har ikke confereret med Ministeriet om, hvorledes dette betragter Vædringsforslagene; men det troer jeg, at man kan være temmelig vis paa, efter de Erklæringer, Ministeriet tidligere har givet, at det maa betragte disse Vædringsforslag paa samme Maade, som jeg. Jeg har den bestemte Anskuelse, at, efter hvad der er vedtaget i Grundlovsbestemmelserne, kan Beslutningen, om Grundlovsforandringerne skulle træde i Kraft, kun gives med et Ja eller Nei, og at et Ja, som gives under Betingelse af, at nogen tilkommende Forandring i det foreliggende Forsatningsudkast skal indtræde, er aldeles æqual med et Nei. Jeg anseer mig derfor ikke forpligtet til, dersom et saadant Ja gives, at sende Forslaget til Landstthinget, og jeg føler i dette Dieblik aldeles bestemt, at jeg ikke vil kunne beslutte mig til at gjøre det.

Premierministeren: Jeg skal blot bemærke, at den ærede Formand aldeles rigtig

har opfattet Ministeriets Anskuelse, og forøvrigt skal jeg kun gjentage, hvad den ærede Formand allerede har anført, at der ikke har fundet nogen Conference Sted mellem ham og Ministeriet desangaaende.

Tscherning: Turde jeg, angaaende det foreliggende Spørgsmaal, begjære Ordet, da det vel maa komme til Afgjørelse først, hvorvidt der kan gaaes frem paa denne Maade eller ikke.

Formanden: Paa ingen Maade. Det er af de Ting, som alene ligge i Formandens Haand, og jeg kan derfor ikke tillade nogen yderligere Discussion eller Afstemning derover.

Grundtvig: Da den høitærede Premierminister til min store Bedøvelse har erklæret, at det ogsaa for Ministeriet er eenstyvende med et Nei, skjøndt der ikke er stillet en eneste Betingelse, som fordrer enten en udtryffeligg Forandring i Udkastet eller et Forslag i den Anledning af det høitærede Ministerium, som det, efter hvad det hidtil har erklæret, ikke kunde modtage, saa kan det jo ikke falde mig ind at jeg til al Overflodighed skulde, hvad jeg med største Anstrengelse havde beredt mig til at gjøre, gennemgaae det Hele og vise ved ethvert Punct i Særdeleshed baade de Grunde, der have bevæget mig, og, saavidt jeg kunde forstaae, ogsaa hvad der ikke alene gjorde det muligt, men endog ønskeligg, at Ministeriet vilde gaae ind derpaa. Jeg havde ingen Grund til at troe, at dette Princip skulde anses forkasteligg, fordi det er det samme Princip, hvorefter Landstthingets Beslutning er taget. Thi, dersom ethvert Forbehold skulde agtes for ligebedydennde med et Nei, saa maatte Landstthingets jo ogsaa være, efter mine Tanker, ligebedydennde med et Nei; thi Forsatningen hos Landstthinget kan ikke være Andet end det samme som Forbeholdet, saaledes som jeg har stillet det; om det kommer foran eller bagefter, kan aabenbart efter Principet ikke i mine Dine gjøre den allerringeste Forskjel. Men det er saa, Ministeriet vil det, og altsaa kan det ikke nytte at spørge hvorfor? thi og